

16.

*Szavazófülkék, fehér függönyök –
megannyi elhagyott öltözőkabin
riadt kis álmok tengerpartjain.
Sirálycsapat a lassú folyó fölött.*

*A hídfő mellett alszik a régi vámház.
Idegenforgalom, áruforgalom.
A bolygómozgást újrafordítanom
van-e voksom. Eljön az urnazárás.*

*Eljön az urnafelnyitás, a holtak hamvai
beleszórhatók a fölséges folyóba.
Mennyi fölösleges port bír eltartani*

*egy lakás – így gondolsz csak a régi bútorokra?
Hogy repedni kezdenek, mint egy tábla jég.
Van út, van madár, és mennyi van hátra még.*

26.

*Tudod, hogy megtörténik egyszer, és mivel nem tudhatod,
hogymikor pontosan mikor, elképzeled, hogy milyen lesz,
amikor nem számítasz rá, amikor megszólal a telefon:
csörög a hívás, jelez az üzenet, felveszed, megnyitod,
ott lesz a hír, amiről tudtad, hogy megtörténik egyszer,
mégse hitted, hogy: veled. Meghal az anyád, meghal az apád,
egy barátod megbénul egy autóbalesetben, elhagy,
akit szeretsz, otthontalanná válsz egy bombatámadásban.
Biztos úgy lesz, képzeled, hogy éppen úton leszel,
de te az indulásra, az érkezésre gondolsz, határidők, sérelmek,
aggodalom ragadnak el, sodornak tovább, akkor sem leszel majd
ott, ahol, így képzeled, hogy jelezni fog a telefon, valahol
egy táskában mélyén, kapkodva keresni kezded, és ebben a pillanatban
a háborút választanád, pedig az a legkevésbé valószínű.*

35.

*ha úgy lesz ahogy én akarom
nem pedig úgy ahogyan te
azzal melyikünk veszít*

*ha úgy lesz ahogy te akarod
nem pedig úgy ahogyan én
azzal melyikünk veszít*

*a mars és a jupiter közötti
több százezer aszteroidát
régbben egy valaha szétrobbant
bolygó maradványainak hitték*

*valószínűbbnek tűnik ma már
hogy ezek a kötött pályán keringő
apró égitestek egy soha
össze nem álló bolygó alkatrészei*

47.

*Azt követeli minden, ismerd el jogát a gyűlölethez,
hadd növekedjen a dédelgetett harag. De kiélvezni
a sérelem édességeit, rácsapni az ajtót a félelemre,
hogy nem vesszük észre egymást, hogy élünk, elrohanni
és másfél napig haza se nézni, ilyesmire, mióta pelenkát
cserélünk és mesét olvasunk, és arra figyelünk, hogy
a kisebbik gyerek el ne érje a kést a konyhapulton –
meg nem bocsátani nincsen alkalom: büntetni egymást
hosszú hallgatással, amiért szóvá tettünk valami
szóra se érdemest, bosszúból, mert nem szeretkezünk
egymásra szomjasan, egymástól részegen, otthonunkig
fel se jutva, gangos udvaron, betont feltörő gyökerű
platánfa mögé menekülve, kapkodva egymás után,
levegőért, egy történet közepén, a történet kezdetéért.*